

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

İlahi Yetki, Muhteşem Genç Beyler

Başkan Steven J. Lund
Genç Beyler Genel Başkanı

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Knowing God's power for what it truly is, we

Yetkileri, emirleri ve vazifeleriyle Harun Rahipliği sahipleri hepimizi kutsadığı için sonsuza dek minnettarım.

Rahiplik gücünün ve Kurtarıcı'nın Kefareti'nin gücünün bu olağanüstü ifadesi için size teşekkür ederim, Yaşlı Andersen.

Geçen ocak ayında bir pazar sabahı, Rab'bin sofrası toplantısında otururken, bir düzineden fazla genç bey Harun Rahipliği'nde ilerlemek üzere desteklendi. Ayaklarımızın altındaki dünyanın değiştiğini hissettim.

Dünyanın her yerinde, her saat diliminde, bunun gibi Rab'bin sofrası toplantılarında, on binlerce hizmetlinin, öğretmeninin ve rahibinin, Başkan Holland'ın bu sabahki arkadaşı Easton gibi İsrail'in toplanışını eninden boyuna kapsayan ömür boyu rahiplik hizmetlerine atanmak üzere destekleniyor olması beni çok etkiledi.

Her ocak ayında yaklaşık 100.000 genç beyin başına eller konulur, bu da onları kutsal tören aracılığıyla İade Ediliş döneminden Joseph ve Oliver'a, Vaftizci Yahya'ya ve İsa Mesih'e kadar geriye uzanan parlak bir yetki çizgisine bağlar.

Şimdi, bizim kilisemiz her zaman çok gösterişli bir kilise değildir. Kilisemiz'de bir şeyi olduğundan daha sade gösteririz.

Ama yine de, yeni atanmış rahiplik sahiplerinin yükselen gürleyleşlerinin yeryüzüne yayıldığını görünce, içimde “sevinç dolu bir kilise”-ruhıyla, bunun damlardan duyurulması gerekip gerekmediğini merak ettim. “Bugün,” diye düşündüm, “trompetler, zil sesleri ve renkli alevli havai fişekleri olmalı. Geçit törenleri olmalı!”

Tanrı'nın gücünün gerçekte ne olduğunu

were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, “Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the “Priesthood of Aaron,” after Moses’s brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. “And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister” (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior’s life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord’s Supper.

The Lord entrusts today’s bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances

bilerek, ilahi otorite yeryüzüne yayılmasıyla, bu dünyanın düzeninin bozulduğuna tanık olduk.

Bu atamalar, varlıklarının, dualarının ve sahip oldukları Tanrı’nın rahiplik güçlerinin son derece önemli olacağı zamanlarda ve yerlerde kendilerini bulacakları için bu genç beyleri yaşamları boyunca hizmet etmeye başlatmaktadır.

Bu kontrollü zincirleme reaksiyon, Tanrı’nın gönderdiği bir melek ile başladı. Eski zamanların dirilen Vaftizci Yahya’sı, Joseph ve Oliver’a görün- dü, ellerini onların başlarının üzerine koyarak şöyle dedi, “Siz hizmetkar arkadaşlarıma, Me- sih’in adıyla, meleklerin hizmetinin ve tövbenin sevindirici haberinin ve günahların bağışlanması için suya daldırılarak yapılan vaftizin anahtarları- nı elinde bulunduran Harun Rahipliği’ni bahşediyorum” (Öğreti ve Antlaşmalar 13:1).

Yahya bu yetkiye, Musa’nın erkek kardeşi ve rahiplik yoldaşından esinlenerek “Harun Rahipliği” adını verdi. Eski zamanlarda, Harun’un bu rahipliğine sahip olanlar, gelecekteki Mesih’in, Rab İsa Mesih’in öğrenciliğine odaklanan kutsal törenleri öğretecek ve bu kutsal törenlere yardımcı olacak kişilerdi (bkz. Yasa’nın Tekrarı 33:10).

Çölde Sayım kitabı, Harun rahipliğine sahip olanlara, kutsal törenlerin kaplarını idare etme görevini açıkça verir. “Harun’la oğullarını görevlendireceksin ... masadan, kutsal yerin hizmetinde kullandıkları kaplardan ... sorumlu olacaklardır” (Çölde Sayım 3:10, 31).

Eski Antlaşma’daki hayvanları kurban etme kutsal töreni Kurtarıcı’nın hayatı ve Kefareti sayesinde yerine getirildi ve değiştirildi. Bu eski kutsal törenin yerini şimdi Rab’bin Sofrası kutsal töreni dediğimiz tören aldı.

Rab, Harun rahipliğinin günümüzdeki sahiplerini, eskiden yaptıkları şeylerin aynısını yapmakla görevlendirir: Öğretmek ve kutsal törenleri yönetmek ki bunların hepsi de O’nun Kefareti’ni bize hatırlatmak içindir.

Hizmetliler, öğretmenler ve rahipler Rab’bin sofrasına yardım ettiklerinde, herkes gibi bunun kutsamalarını alırlar; bunu bireysel olarak eklemek ve sudan yiyip içerken yaptıkları antlaşmaya bağlı kalarak alırlar. Ancak bu kutsal vazifeleri yerine getirerek, kendi rahiplik rolleri ve sorumlulukları hakkında da daha çok şey öğrenirler.

Harun Rahipliği’ne hazırlık rahipliği denmesinin bir nedeni de, bu rahiplik kutsal tören-

allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never

lerinin Rab'bin hizmetinde olmanın ağırlığını ve sevincini tecrübe etmelerine olanak tanınması ve onları umutların ve hayallerin ve hatta yaşam ve ölümün istikrarsız bir dengede olduğu zamanlarda ilham verici kutsamaları telaffuz etmek dahil olmak üzere, öngörülemeyen şekillerde hizmet etmeye çağrılacakları gelecekteki rahiplik hizmetine hazırlamasıdır.

Bu kadar ciddi beklentiler ciddi bir hazırlığı gerektirir.

Öğreti ve Antlaşmalar şöyle açıklar ki, hizmetliler ve öğretmenler “uyarmalı, açıklamalı, teşvik etmeli ve öğretip herkesi Mesih'e gelmeye davet etmelidir” (Öğreti ve Antlaşmalar 20:59). Rahipler, bu fırsatlara ek olarak, “vaaz vermeli ... ve vaftiz etmelidir” (Öğreti ve Antlaşmalar 20:50).

Tüm bunlar kulağa çok fazla geliyor olabilir, ama gerçek dünyada bu tür şeyler dünyanın her yerinde doğal olarak gerçekleşir.

Bir gözetmen, yeni hizmetliler kurulu başkanlığına bu vazifeleri öğretti. Bu yüzden genç başkanlık üyeleri, kendi kurullarında ve mahallerinde bunun nasıl görünebileceği hakkında konuşmaya başladı. Neye ihtiyaç duyduklarını görmek için ihtiyar mahalle üyelerini ziyaret etmeye ve sonra bunu yapmaya karar verdiler.

Hizmet ettikleri kişiler arasında kaba, çoğu zaman saygısız ve bazen de düşmanca bir komşu olan Alan da vardı. Alan'ın eşi Wanda Kilise'ye üye olmuştu ama Alan, dediğimiz gibi, tam bir felaketti.

Yine de, hizmetliler işe koyuldular, onun hakaretlerini komik bir şekilde görmezden gelerek kar kürediler ve çöpleri dışarı çıkardılar. Hizmetlilerden nefret etmek zor olabilir ve Alan sonunda onları sevmeye başladı. Belli bir noktaya gelince, gençler onu kiliseye davet ettiler.

“Kiliseyi sevmiyorum” diye cevap verdi.

“Bizi seviyorsun” dediler. “Öyleyse bizimle gel. “Eğer istersen, sadece bizim kurul toplantımıza gelebilirsin.”

Ve gözetmenin onayıyla geldi ve gelmeye devam etti.

Hizmetliler öğretmen oldular ve ona hizmet etmeye devam ettikçe, o da onlara araba tamir etmesini ve bir şeyler inşa etmesini öğretti. Hizmetliler öğretmen, öğretmenler rahip olduklarında, Alan onlara “benim oğullarım” diyordu.

Ciddiyetle göreve hazırlanıyorlardı ve görevli derslerini onunla pratik yapıp yapamayacaklarını sordular. Asla dinlemeyeceğine ya da asla inan-

listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their

mayacağına yemin etti ama evet, onun evinde pratik yapabilirlerdi.

Ve ardından Alan hastalandı. Ve o yumuşadı.

Ve bir gün, kurul toplantısında, onlardan sigarayı bırakması için dua etmelerini kibarca istedi, onlar da dua ettiler. Ama daha sonra onu eve kadar takip ettiler ve tüm tütün zulasına el koydular.

Kötüleşen sağlığı Alan’ı hastanelere ve rehabilitasyon merkezlerine sürükledikçe, “genç çocukları” sessizce rahiplik güçlerini ve içten sevgilerini yayarak ona hizmet ettiler (bkz. Öğreti ve Antlaşmalar 121:41).

Alan vaftiz olmak istediğinde bu mucize devam etti, ancak bu gerçekleşmeden vefat etti. İsteği üzerine, onun rahipler olan hizmetlileri, cenazesinde onun tabutunu taşıyan ve konuşan kişiler oldular, burada -uygun bir şekilde- uyardılar, açıkladılar, teşvik ettiler, öğrettirler ve herkesi Mesih’e davet ettiler.

Ve daha sonra, tapınakta, Alan’ın oğullarından biri Alan’ın adına vekaleten o eski hizmetliler kurulu başkanını vaftiz etti.

Vaftizci Yahya’nın yapılmasını söylediği her şeyi yaptılar. Hizmetlilerin, öğretmenlerin ve rahiplerin bu Kilise’nin ve dünyanın her yerinde yaptıklarını yaptılar.

Harun’un rahipliğine sahip olanların yapmakla yükümlü oldukları şeylerden biri de Rab’bin sofrası kutsal törenidir.

Geçen yıl, ilham verici bir gözetmen ve onun harika eşiyle tanıştım. Geçtiğimiz cumartesi sabahı oğullarının vaftiz törenine giderken, iki yaşındaki sevgili kızları Tess’i trajik ve ani bir şekilde kaybettiler.

Ertesi sabah, mahalle üyeleri bu mükemmel küçük kızın kaybından dolayı acı çekerek, şefkat dolu Rab’bin sofrası toplantısı için bir araya geldiler. Kimse gözetmenin ailesinin o sabah kili-sede olmasını beklemiyordu, fakat onlar toplantı başlamadan birkaç dakika önce, sessizce içeri girdiler ve yerlerine oturdular.

Gözetmen kürsüye gitti ve danışmanlarının arasındaki her zamanki koltuğunun yanından geçerek Rab’bin sofrası masasındaki rahiplerinin arasına oturdu.

Anlayış ve huzur arayışıyla geçen o ızdıraplı ve uykusuz gece sırasında, ailesinin ve kendi mahallesinin en çok neye ihtiyacı olduğuna dair güçlü bir izlenim edinmişti. Bu ihtiyaç, kendi gözetmenlerinin, mahallelerinin Harun Rahipliği başkanının ve kederli babalarının sesini Rab’bin

grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father’s plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

sofrası antlaşmasının vaatlerini telaffuz ederken duymaktı.

Böylece zamanı gelince, o rahiplerle birlikte diz çöküp [Cennetteki] Babası ile konuştu. Bu olayın acıklı duygusuyla, bu yaşamda bir insanın yüksek sesle söylemesine izin verilen en güçlü sözlerden bazılarını telaffuz etti.

Ebedi sonuçları olan sözler.

Kutsal tören sözleri.

Antlaşma sözleri.

Bizi bu hayatın gerçek amaçlarına ve Cennet-teki Baba’nın bizim için olan planının en muhte-şem sonuçlarına bağlayan talimatlar.

Topluluğun o gün, o kilisede neler duyduğunu hayal edebiliyor musunuz? Her pazar kilisede dinlediğimiz sözler sayesinde neler hissettiklerini?

“Ey Tanrı, Ebedi Baba, senden Oğlun İsa Mesih’in adıyla, bu ekmeği ondan yiyecek olan herkesin canı için bereketlemeni ve kutsamanı diliyoruz ki Oğlu’nun bedeninin hatırası olarak yesinler ve ey Tanrı, Ebedi Baba, Oğlu’nun adını üzerlerine almaya ve O’nu her zaman hatırlamaya ve O’nun kendilerine vermiş olduğu emirleri yerine getirmeye istekli olduklarına dair sana tanıklık etsinler ki O’nun Ruhu her zaman yanlarında bulunsun. Amin” (Öğreti ve Antlaşmalar 20:77).

Ve ardından: “Ey Tanrı, Ebedi Baba, senden Oğlun İsa Mesih’in adıyla, bu [suyu] ondan içecek olan herkesin canı için bereketlemeni ve kutsamanı diliyoruz ki Oğlu’nun kendileri için dökülmüş olan kanının hatırası olarak içsinler; ey Tanrı, Ebedi Baba, O’nu her zaman hatırladıklarına dair sana tanıklık etsinler ki O’nun Ruhu yanlarında bulunsun. Amin” (Öğreti ve Antlaşmalar 20:79).

Bu iyi baba ve anne, bu vaadin gerçekleş-ti-ğine tanıklık ederler. Aslında, onlar sonsuza dek teselli olmaları için, “O’nun [Ruhu’nun] yanlarında [bulunmasını]” sağlarlar.

Harun Rahipliği’ne sahip olanlar bu rahipliğin güçleri, kutsal törenleri ve vazifeleriyle “meleklerin hizmetinin ve tövbenin sevindirici haberinin ve günahların bağışlanması için suya daldırılarak yapılan vaftizin anahtarları” aracılığıyla hepimizi kutsadıkları için sonsuza dek minnettarım. (Öğreti ve Antlaşmalar 13:1). İsa Mesih’in adıyla, amin.